

ACC. N.R M.

16612:141-210. 11

Landskap: Skåne Upptecknare: Ingmar Mellbourn
Härad: Lund Berättare: O. Fredrik Olson, D. Hammarbygård
Socken: Lund vij 1B, Lund
Uppteckningsår: 1967 Berättarens yrke: tryckograf
Född år 1895 i Lund

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Stadstraditioner. s. 141-210.

LUF 126

(se also
s. 329-330.)

Skriv endast på denna sida.

skall inte läsa för mycket av sitt eget utan
även om andres intresser. Hon var mycket
vidsynst. Men böcker hade hon ju inte tid
att läsa. Vi hade bara nåd att ha böcket
och ända till 1907 delade vi den med
en annan favorit: 'Skånskan' färdes också
mycket. Jag minns min far brukade se sig
ja ganska i regniga år i "Allers-Familje-
journalen". Det var en synnerligen förtjus-
ande tidning, som lärts mycket. Ibland köpte
vi den också. Den kom en gång i veckan.
Där fanns en serie i många år i den, som
hette: 'Far bor utan vila berättar!'. Så fanns
där alltid ett litet häng, som hette: 'Nytt
från annat land'. Där fanns bilder och
berättelser, om vad som hänt i olika delar
av världen. Så fanns där i Allers också
en arbetning, som hette: 'Kellan fantasi'

och verklighet'. Den lärdes att förla med den
spänning. Akers var verkligen hemmansk
veckotidning. Grannarna lärade den
ofta sinsemellan också. Så var där en
tidning till som blev mycket populär,
fast de flesta hade inte röd till den.

Den hette: 'Var 8:e dag' och var mer
en bostadstidning med kontaktnötter.

Senare hade två föredrindt arbetet en
tidning till, som hette: 'Folkeks Tid-
ning'. Det var en av de populäraste
tidningar, vi hörde. Det var en bort
en dundratidning och redaktörerna hette
Bülow. Tidningen hade liberal in-
ställning. Grundaren Knutian Bülow
var förespråkare för den allmänna röd-
rätten, som inte fanns då. De kallade
sig för liberaler. Sedan övergick men

tidningen och han var känd för sin stora humor och satte med sin säragna humor prägel på tidningen. Denna tidning kom nog ut bara ett par gånger i veckan. Bland sina grannar var de flesta med i lule föreningar och de kom de i kontakten med lämningar och den stimulerades. Och så också med att man delade tidning, så blev det från varje dag lite snack om politiken och i Göteborg, när den byttes. Men dock aldrig så mycket inte för äldraarna om när man litte allt för mycket. De hade ju kommit från landet och var inte vana vid Göteborg, utan vid marknadsstät arbete, och tyckte, att lämning ibland var slöseri med tidens. Kim mor och far också var alltid väldigt intresserad

är de, som lärte efter folkskolan sitt vidare. Min bros gäde i 5:e klass också var själv gäde bara t.o.m. 4:e. Han var mycket begåvad, så förförarna tyckte, att han skulle gå studievägen, om han kunde, hats sna små utsikter. Han lyckades. Så mina förläder stimulerade oss mycket att studera och sattrade på oss. Läraren ordnade med, att han först fick plats på kontor och sedan på arbetsmedlingen. Sedan sökte han till seminariet och blev folkskollärare. Min andre bros var också begåvad och hade stora anlag för språk. Hans far var så också till mina förläder, att han borde få lära vidare. Läraren lärte privat med honom i språkken. Så han sökte in på gymnasium och kom in där.

Mors far blev sedan sikt och dog äret innan
(1919) min bros far studerade. Sedan fortsatte
min bros att studera och blev läkare.
Heg själv värjade som springpojke på
ett flyckeri och gick sedan i lära
där och blev typograf. När min far
dödflyttades ur sitt alla och var obekände
för att hjälpa oss att studera. Vi före
skaffa borgen för att få banken att min
bro. Föde man bara borgersmän, som
banken gaf både, så kunde man få
lära för att studera. Men det var inte
lärt förs en arbetarung, de höll härt
på pengarna. Att studera på ländet
var enda möjligheten. Det var ingen
sine kun att studera där. Min bros hade
bara sällskapsförläningar också, så han före
kjälp till län och slapp ha det allt-

förbrukigt. Här var nog mycken avundsjuka, det korr man inte ifår, när en arbetar på ke studerade. Det var inte rätt alltid, jag vet mor sa det ibland. Det von ju sätta, som dunde komma fram studievägen. Några speciella lämpliga yrken, var jag inte jag känner till. Men att någon blott läskare, det var rent undantag. Det tog 10 år på den bilden. Och nände gick på sjukhus du, så fick de ingen lön. Utbetalningen gick på en 30-40 000 kr. Min mor bodde hemma under sin utbildning. Det var en stor fördel. Så spelade han ibte på festar på sommaren och fick lite extra för tjänst. Skollässen låg väl närmast till annars på den bilden, för de behövde inte ha lagt studenter eller realexamen.

FOLKLIVS-

ARKIVET

LUND

Real examen började så smörningarna fördelades.
Men innan nådete det med ett gott
hurud; och så kom de in efter intändes-
prövningar. Y är föde min mor på på
semestret. Skollärares yrkem var nog
som även arbetarungdomars brukade
efter, fast det var ju, som föde möj-
lighet. Minna förfäder motverkade
allting mina bröder utom viltet sti-
mmelse dem så mycket som möjligt.
Hon bross val till läkare avgjorde
hur sjölv, därpå harr hade lust och
min mor ville det också. Ytland
gav han också lite spröktelationer
på sista halvtjänst. När jag började
gå in pengar före jag betala och
hjälpa till. Bröderna före gick upp,
när de blev färdriga. Jag betalade

i början 20-talet hörande döme
bragade ju då upp på 1920talet.
Vi tre flickor här vi varke upp var
var med i nyhetskrets förening. Den
ta vi var nytidet arbete. Vi var med i
ungdomslagen 'Gyllenstierna'. Den
var för de yngste. Det intressantast
är nu nyhetskretsens, det var studie-
cirklarna, för där slapp man höra på
nyhetspropaganda. Nu var cirklar var
det litteraturstudium. Man läste bö-
cker och någon resenärade om bok och
så diskuterade vi den efter åt. Det
var det mest givande och intressanta.
Redan när vi bragade där fikte vi fram-
tida med att läsa eller sjunga om
vi ville. De ville se om vi hade
några anlag åt det håll. På den

Ålden spelade dessa rörelser en stor roll på folkbildningens område. Man gick inte i skolan så länge den och så blev där en mellantid krets man var arbetsveteran och just där spelade denne en stor roll. När vi gick i skolan, så var vi med i ungdomslagens möten varje söndag. Och när vi blev åldre så gick vi in i den logen för unga. Och där fick man uppdrag, som scherterare och ordförande, om man ville och kunde. Här kan säga att där finns en veritlig demokrati för vilken som ville fåka pröva på olika poster och se om de klarade av det. Alla hade samma möjlighet att pröva sina krafter. Där finns många som tagit sina första steg till framgång

inom dessa föreningar. Ytterligen var det
seende sådés det försänt, att det var
neutralt. Sedan fanns där ju en
nykterhetsförening Verdandi, som var
mer direkt rekryterad från arbetar-
rörelsen. Den vanliga nykterhetsrörelsen
Godtempelrörelsen den var förtur bete-
rad med dessa alla sida ceremonier,
välket gjorde den i popularit i många
kretsar. Man tyckte de hade mystiska
saker försig. Fältet för nykterhetsrörelsen
var stort s. o. 1900 då falken verkligen
gjorde vila nykterhetsmän satlade nu
att sändda 'drinkare' till varig, att
dessa ceremonier påverkade dem posi-
tivt. Men de förturiga gjorde stora
intressen. De sällsynt också finna ung-
dommar just i den här kritiska mellan-

perioden. Min bros kom med i rörelsen, för han kände en frägdjärds markare, som var med, och så påverkade de mig. Och vissa förtidars fyllde vara, att det var bra. Och det är inget, som jag har ingrat, för då var det min sann inte lätt att vara nybörjar. Så före vi spela båle teater delså där och tills oss att framträda. Och så ordnades festar och sällskap.

Redan som båten föde jag till mina bröder lösa socialdemokraternes filminstitutioner. På Kråkhamra, när jag gick tillböringen, började han ofta undervisa oss i läringen i den. Helt vanligt min kontakten med det socialdemokratiska partiet, och så när gubben kom in till

spårade politik med far. Axel Danielsson
grundlade Arbeteet. Han var mycket rykt-
bar, ett intigt geni. Så fick han vid
sin sida redan tidigt en man som
Bengt Lidforss, en stor teoretiker. Han
kunde även skriva på ett sätt som ar-
betarna förstod. Och oj på dem och
det sa de alltid, det var att ar-
betarna först och framst skapade sin
kunskap. Tidens skulle brukas till
att lära, sa de alltid. Så stod där
och såg på den tiden stimdigt i tid-
ningen Arbeteet: "Anslut er till er
fackförening och kom i hög att sky-
gutbaren är vår fiende nummer ett!"

Disciplin var nafat som arbetarörelsen
sökte märta in i arbetarna. Här a
förföljelser flyttade in till hundrion

landet på 1890talet. Han blev anställd på Byggsrådet först som vanlig byggearbetare. Sedan kom det ett en dansk montör, som hette Morsing, som skulle sätta upp ångmaskinerna. Min far fick hjälpa honom och varade teknitke förrän han dog, så min far fick då bli maskinskötar. Det var i början på 1900talet. Så tog han kurser i Halmstad i 'ångpanneföreningen', som det hette. Jag har, att byggsrådet betalade dessa kurser för honom. På den tiden var byggsrådet under utveckling. Det var en sjökaptén Ekström, som anlade det, en mydhet förflyttande man och hygglig. Det var en väldigt patruller kaptän under sin tiden förflyttning. O. 1908 kom två agitatorer och ville, att de

skulle gå med i judeförening. Och det blev allmäins avslutning. Byggenade härra gick in i ett lade för dem och min far gick in i maskinist och eldare-lads föreningarna. Det var nog först genom judeföreningen som min far för kontakten med sotsocialistiska partiet. På den tiden uppstoddes s.k. arbetarkommuner av partiet. Och judeföreningarna måste ansluta sig till partiet. Det var drivningsavslutning. Pövers härs kom direkt till frågan in. Tillzäcke hade inte min far haft kontakt med dem på landet. Dessa agitatorer kom framst till städerna. Och bland de redan judeföreningens medlemmar bedrevs en väldig propaganda för att de skulle präverka sina kamrater att gå med!

faderförening. Dens sättning 1900 besjade
de här fotota May-demonstrationerna.

Där monstrade alla upp alla så små-
ninnor fick de ändå pengar, när fader-
föreningarna fick rädd. De andra na-
de festar för föd i pengar. Min far var
t.o.m. fan bärare i många år. Och en
påsar gick med i enda sedlar vi var
intresserade om. Men följde sällan med
i viss fall inte i början. Regel var
arbetsgivarna inte välvistiga till faderföre-
ningarna. De krävde ju även allmän
rädd. Och de ville ju att arbetarna
i regel också var anslutna till partiet,
som ville socialisera stora företag o.s.v.
Men på bygget var andan helt god.
Varken arbetarna eller arbetsgivaren
kände vattnet innan, att denna

nördse skulle lyckas. Så de kunde
t.o.m. mordna festen för arbetarna.
Mig kör att ägaren till bryggeriet var en
slutt iö vidbynt herra. Mig hörlde aldrig
talas om några represaliier eller sådant.

Men far och hans kamrater de bryjade
genast kämpa för högre löner. Och så
som näringen född de lite högre där de
de också. Det var präga om 1-2 öre
mer i tio timmern. Mig kör inte, att
det var allmäins stajk 1909 vid bryggeriet.
Men disciplinen var inte så god då. 1909
blev det fatal stajk fast man far på
dispons, därför att han passade mas-
kinerina. Arbetsgärarna ville fackfriens
som överens om sådana dispons.

Mig själv var sprängd vid flykteriet
1909 och under stajk-herr jobbade ägarna

självra och cheferna ^{var} på sätta hälka ej ing det.
 & Strejken blev inte vad arbetarna väntade sig och många av arbetarna gick
 in eller betalade inte sina avgifter.
 Men det varade inte så många år. Han
 far stannade kvar. Han kände sig
 näjd.

Vid förra Majdemonstratio-
 neerna var det allmän anslutning. Alla
 vissa grupper gick med. Då klärde
 de sig i de vita kläderna. Men de var
 inte fria hela dagen, utan de arbetade
 till middag. Och man fick ta sig en
 öl till sammans, för känna det var
 fest. Vid den förra hölen samlades
 de vid Folkkets Hus, därifrån togade de
 längsgatorna och höll sedan i salen på
 Clemenstorget, längre fram. Härifrån flyttade
 de över till Kämpartorget. Nös talen var

hållna fögade de ut till Folkrörelsens Parti att
hade starkt fört deras meddelagat
kappa. Jag hörde alltid talas om någon
bländ arbetarna, som orginalede demonstra-
tioner eller socialdemokratiska partiet.
Fattigdomen var borta för alla och hade
vara gott att vänta från Jack förening
och parti. Övriga bor jag inte säga
medan båda ögon på demonstrationerna
från f.d.m. arbetardag och allm. rött-
rättsdag. Men redan då och mycket
tidigt bildades en radikal student-
klubb, D.Y.G. som betydde 'Den yngre
generationen'. Där var Bengt Sjöfors
med och senare professor Sjöwall, Paul
Rosénius m.fl. Så det hänt att en
och en annan student går med i
demonstrationerna. Men några liberal-

ser, det vet jag, gick inte med. Jag
måste aldrig, några motsättningar mellan
åldre och yngre eller mellan klasser
kunna släckas ut i landet de levde
i regel sitt liv. Men jag tro, att de
var i regel mer konservativa. För
många gånger hade prästen skrämt
dem för "de där" socialisterna. Så
jag trodde att jag med mitt åttaårsmå
ögon på socialisterna. Jag minns också
ha hittat blanden från min fader i östra
Torn. Jag vet inte vilket parti de röstade
på, men jag skulle tro fort var det
högern, samma som prästen. Men så
som min far förfäddade de låga "skänkarna"
och kom in på den liberala linjen
mera, tro jag. Motsättningar mot
arbetarna eller de som var försiljiga

hönde jag aldrig talas om. Hblad var någon
kamrat föreläggare, men det respekterades
alltid. Fast partiet födde en anti-
religiös propaganda, så gick arbetarna
ändå i kyrkan. Traditionen släppte
inte sör. Så man måste alltså
några större antipathier mot kyrkan.
Hos i dund har aldrig de föreläggare
lyckats särskilt bra. Det blev aldrig par-
tiet kärode också allmän röstätt och
man ansöf, att även det var ett reform-
parti. Men så ville de båda få sett en
viss gräns t. ex. i fråga om socialise-
ring, som arbetade falecke så mycket
m! Så min far var tackensam för de
liberalas kra. Det var färd vare
dem många reformer förs arbetarna
kom. Men mot höger var man helt

negativ. Jag kör, att den gamla högen tyckte som få, att var och en skulle stanna på den plats han var född. Där fanns ingen reform väntigt het gentemot arbetarna att sätta finna. I början på 1900-t. var här bland arbetarna ett väldigt het mot tsarregimen i Ryssland, som man lärde om. Man tyckte synd om ryska folket, och hälsade revolutionerna som något gott. Socialisterna här i Lund använde det som avskräckande exempel i sin propaganda. Propagandan var riktad vid vallen från alla partierna. Det hölls möten på Folkkets Hus och Akademiska föreningens bl. a.. Men sådana här propagandamöten låg så nära demokraterna flera år före de

andra parterna i tiden. De kunde så gärna
fala om sitt jag tyckte de andra låg
efter. Fad bättär vi nog har gjort på mots-
tystna möten. Hed var istannade hem-
ma. De radikala studenterna ord-
nade ofta allmänna debattmöten i
Det var speciellt Bengt Idéfors. Där
där kunde bli stora diskussioner f. ex.
i fråga om religiösen, där f. ex. Pfannen-
stett och Herner talade för den. De bör-
jade nog o. 1910-12. Det var speciellt
ungdomar, som gjorde det, och många
från arbetarklassen deltog. Här var
var med någon sinn deltagare. Affärerna
hölls på Akademiska Föreningen. Där
fanns syndikalistisk deltagare i vidédebat-
ten fördelades där. En gång var det en
debatt om djärvulen fanns eller ej,

den kom att kallas för "djärvuldebatten".
På dessa möten kom så de radikala
ungdomarna ofta i stora röda rosetter.
Socialdemokraterna ungdomar ville järra
häderna. Och även när jag blev bit äldre
så minns jag att Klar teater gjorde
kog en röd rosett på sig. Det var den
s.k. myssocialistiska färjan,
Några få hundra åre dag färjor socialistiska arbet-
tare känner jag inte till. Men jag
hände, bland allt de talade om
'svarta listor', som arbetsgivarna hadde.
Men om det var sant vet jag inte. Ibland
stod det också i tidningen, att ju-
dana fanns. Det hände nog upph, att
en socialist blev nekad entré, fast
den direktiva orsaken fick man ju
inte veta. Men den emot hände

det här, att det fanns sådana, som var aggressiva direkt på arbetsplatsen. De hade in med sig i medborgarförbunden, ibland klubbar på arbetsplatsen, som sättrade sig direkt mot arbetsgivare. Det var en slags personalklubbar. Det fanns ^{Holmberg} tillf. h. a. på mekaniska verkstaden ^{o.} ^{o.} Armatralfabriken. Och det kunde hänta de blev aggressiva och utsträcka sig för arbetsgivarens behag.

Och det har jag hört att då kunde de bromsas upp och bli försiktiga. Dessa klubbar var sett för att effekti- visera arbetarna. När min far arbetade hörde jag alltid tales om sådant, det var ju ett relativt hot förfat.

Bräntning var den som arbetarna satte framot! De sätter upp till honom med

världen, frälsde blivit på honom. Han var något åter hållsam och höll alltid i reformer och i den värld. Han var en stor talare. En del redaktörer fört med honom, vänster socialister, s. ex. Z. Höglund, Kihlborn. Men jag gick där som de åter till partiets och man kunde där förta hund klocke plan-tings löjne var. Verner Rydén var en mycket uppskattad talare och även Thorsson var förmåns talare. Redaktör G. Höregren förf. Arbetet och "Göran Nilsson från Malmö" uppskattades också av arbetarna. O. Underin, E. Wijfors, Åke Björk var namn bland akademikerina som man lade märke till. Dessa hade ej lätt för att tala och kunde sina saker och sitt inflytande ha i hand.

Redan fördigt bildade de här i hand något som hette, 'Sagostunds barnen', det var de radikale studenternas verk. Det skulle vara en motvikt mot alla dessa religiösa sändapsykolederna. De ville speciellt finna arbetarnas barn för förtroendet. Sagostunds barnen blev en härdig konkurrens till myterbets-hörelsen och religiösa rörelsen. De berättade sagor och roade barnen. Samt barn var jag där inte, men som äldre gick jag dit bara för att se hur det gick till. Arbetarhörelsen hade i början inget organ, senat fridens-ungarbetet. Vid de bibla predikojen var det mest partiflägor, som dyrptades. Här i hand grundlade läsaren och bokhandlaren Lunddahl Arbetsinstitutets förläss-

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

ninjan men med samarbeje med fader-
föreningarna. Då hade de föreningar
på söndagarna också alltid fullt hus.
Redan sedan hösten gjorde vi med far dit.

Trots att det fördes sin mycket pro-
paganda mot kungadömet, så var det
övera nästan därför som dag att lära om
kunga-familjen. Min farfar sa aldrig
nägot i vilket om kunga-familjen. Det
lät klockor över om. Det var ju
snart man fick en mera nätta
syn på frågan, då republikarvet kom
med på arbetarnas program. Då sa
folke ofta sitt emellan, att det är
dyst att hitta ett kunga-hus. Så trodde
jag också, när det gjorde man allvarint.
Och folke talade nedlärande om att
lära sätta mänga. Men en vacker dag kom

Verner Rydels till Parker och höll ett politiskt
tal, och då upptyrte han om att
det var fel att nu, att det skulle
blå tillträde med republik, då en
president i regel skulle väljas med
M: e är, och det kostar vi mycket pengar.
Detta var något som jag inte hade tänkt
på förrut, men jag minns, jag tyckte
det var nog riktigt. Från den dagen
tycktes jag vi kunnat ha monarkin, sli långt
vi fäst bra kungar, som vi hafft huren
att ha hafft! På den tiden
kunde man också detta komma in
till familjens bland våra grannar, som
hade kungabilder på väggarna. Vi hade
inga dock. Många av unna kom
från landet och ville ha sina bilder
med sig. Från das hade de vändat

Kunga huset. Tavlorna var i regel olje-
tryck. De skulle vara i färg, med
alla medaljerna. Och på landet var
det allmänt. Det var det, jag inte i stan.
T. O. K. i det svalkaste hem på landet
fanns en kunga bild. Dås gick mån-
omkring och sågde trycken. Oscar II och
hans hustru var mycket populärer och
stötiga var de också.

Han var boende i Stockholm och
på morgonen och slutade i regel sen på
kvällen sitt arbete. Jag visar, att den första
tiden han jobbade var det 11 km rums
arbetsdag. Sedan gick det ner till
10 km. Länge fram och det behölls till
1919. Jag fotograferade honom för
kontaktkarta till mellan 40 st. Sedan

hörgare. Men han hade en hatt som var
påtts följd jämte och enda en hatt
hitt nördas. Det var det vanliga på
den tiden. Men nogon eftermåndags-
paus fanns inte, så vreda de inte kunn-
de sätta sig följd en. Men följetet var
det inte! Men hans arbete var istället
häft, eftersom det bestod av att pressa
maskiner, så där blev följet att
sätta sig ner och ha en öf. Men han el-
dade, pannorna också, det var ju sky-
vare jobb. Han skriffade med elda-
ren om det jobbet, eftersom det var
skyrt. Det delades med minna
mellanrum, så att ing flykten kunn-
de hänt uppå ett jämt tryck.
Bygget heter dämts Bygget och
ligger vid King Charles väg. Jag har

att gärde apten Ekots i mörkret det
1886. Några andra sysolor skötte
inte min far. Där var ju flera ång-
maskiner och vi var där ju sju maski-
ner och sånt att sköta. Jag körde
hade stora proportioner med sal mikte
med vass hälps jö hamställdes.
Så fanns där en maskin, jag körde
denna pysmaskin som skulle fö-
dlygnet runt. Nattverken passade
den på natten. Men bland händel-
det att min far inte arbeta över i
någon slags skrift. Det var visst nä-
de byggde ölet. Någon kompensa-
tion för över tid hos jag inte har fått.
Han hade en fast månads lön, det
hade maskinisterna och övertid fick
inga i den. Någon senaste veckan

sterade inte där. Vi typografen förlade
sätt hörde en vederas semester och
det var längst innan de komma företag.
Jag har arbetat hele tiden på det
företaget, som jag kom i läsa. Det
var Håkan Ohlssons. En kort tid
var jag förstårs på Biörnss förlag
Folkbets Förlag. Men det var det färre
eftersom företaget hade lite att göra
och jag. Jag stannade där dels därför
att min far dog 1919 och dels därför
att sedan kom depressionen. Jag
vindrade arbetslösheten, det sluttar ner
i tråna niogra år kvar i Göteborg
Annars hörde det där till att man skul-
de ut alla makterna på olika arbets-
platser. Niogra redskap hade inte
min far med sig. Arbetskläder, blä

brytor och blev blus friske han sätter hälle
sig med. Overalla fanns inte där,
men efter posten blev de moderna.
De var d. o. m. så moderna, att det
fanns söndags overalla också. Men det
slog aldrig igenom i hela landet. Det skul-
de först tillika klädeselar. Jag tro,
de kom från Amerika. När man
fick började på byggniset på 1890-t
var tiden 8-9 kr., rödskinn. När han
blev maskinist 0. 900 röd han
månadspris och fick mer betalt
Så blev jag faktor för en i nära sif-
faren och tillsammans höjdes successivt
Jag trodde jag pris som maskinist
0. 25 kr. mer i månaden. Eftersom det
var en stor förtjänst på den tiden.
Min far sysslede och min arbetsgivare

och gjorde den förfaste kapten Ekströmer.
Och jag var de flesta på bryggan och tyckte om honom! Han minns de talade
om att ju vi den gamla tiden ordna-
des festar för arbetarna med jämlikhet.
Hon var talade om, de hade dem på
'Kärlan', det var den största salen
på bryggan. Hon var var, inte med
på detta, det var i hvar jag var född,
och när jag var mycket liten. Det
där parker kallades för händelset hos
så många som slut. Arbetarna bestil-
lade ju dock föreningar och sällskap
nya krafer, och där böjade de sig
anordna festar på Fathets Hus.
Och sedan kom socialistiska agitatorer
och så, att arbetsgivarna sätta ut dem
och samrören i hvar förtagen för-

svann där. Så stodde alla där var
för arbetae. Född från emigarna
hade i regel års festar på folketts hus.
De arbetare judear hade sina festar föd-
sig. Min far var med i musiken i the-
aternas. Guldfesten hade de också. Hela
jam: gen var med där. De var gans-
ka enkla med kaffe och lite kakor.
Men det var mycket viktigt att de
skulle ha musik och dans. Då
dansades vals, polka och masurka.
Och dansdansen företrädes för bar-
nen. I regel vore det vid jultid
dessa festar. Nest populär var en
dragspelsmusikant, i bland före-
kodr om sådan och så en som spe-
lade fiol. Oftast på bygget under
de visas sina arbetae. Uppmärk-

samt het vid begravnings genom att
hölles fal. Några gåvor vid speciella
fälle för "Ken han påg ärke födelse".
Men ju unga gick mest med sina gran-
nar, men även med ett par av arbets-
kamraterna och deras familjer. Men det
blev bara en och annan gång, förfde
hade inte röd att fynda varandra.
Keré ing minns att d. et. Hitt gul var
vi detta hos hans arbets kamrat, som
också var maskinist. Det var sällan
man gjorde och vi var vanliga
med. Något extra arbete åt sig sig
aldrig minnes. Det var dock inte
söd i till med den långa arbetsdagern.
Sedan när arbetsdagen förbortades
något böjade ju kolens rörelsen upp-
taga hans intresse. När vi båg
176

lite äldre brukade man välja till ned
att hösta. Det var nog 1905 ungefär.
Det var en bekant, som hade ett
stort lantbruk på norr. Något som
hon gjorde i månagår, det var att
skurda på en skola under terminaler-
na vägde ~~hos~~ lördags eftermiddag från
12.3 till 12.8 på kvällen. Det var
på Norra Skolan på Kedcatan.
Hon började med detta o. 1905. Hon
påde hon inte mer än 150 för detta
slitjobb. Hon vet inte om hon förlor-
te redskap under sig. På samma
var det bara 14 dagar ellers tre veckor
på höstarna. Hon kan inte sätta in
nog, att hon nog ensin tog upp hettan.
Hon vägde till med att vända sidan
när den kuggits. Hon har hon fört

ta mat med sig ej åt. Dom en minns jag
inte, men nu klet var det inte. Men
detta tillte dock inte mycket.

Vi pojkar följde med hennes ölfärs
katten ja, när vi var omväg. Jag minns
vi fröde åka med gubben i körnan.

Då var för alla närliggande nära sänden
hörgs. Nagon fest lyddes inte på efters
arbetet, men jag minns, att han
min farbar var där hösta g. tte efter
sköndern och någon gång var vi in-
bjudna. Bonden brukade ha
ett litet lantbruk. Det var
då vi g. tte alla hämtade möjlighé.

När man arbetade här hem skötta alla
sysslor i hemmet självt desutom.

På den tiden hände det till, att var

och en skulle vara till sitt som de
sade. Vi pågår inte absolut alltid
detta i något slags hushålls arbet.
Det var ^{dag} kvinnors förmönt. Några
barnhem kunde nog inte till pris
den idén. Men däremot fanns det
världens barnhem. Dås byggdes
gamla mätt barn hem på Blasieholmsgatan
mitt för Södergatan. Det grundades
och denerades på 1880 talet av
Wahlmans, digarna till Tuna Slott,
som också denerades till Sunds Idrotts-
föret det sers sedan.

Han var den första som steg upp och den
sista som lade sig på kudden. Han
hade en mycket god hälsa. Jag vet
inte hon var sjuk någon gång. Min
mor tyckte om att jobba både hemma

och ate. Speciellt oft arbeta utomhus. När hon blev änka 1919 tog hon arbete på ryttmägårdens alla goda bolo röfshöjd och Skäckle grangårdar. När hon blev änka ville hon inte ha social hjälp utan hög gjätr i med att arbeta. Tidigare när hon arbetade gjorde hon det för att få lite extra förtjänst till hemmet speciellt när vi behövde bete större och skulle uttödla. Far tyckte som hon och var glad över extra slantarna. Redan när vi gjorde i skolan gjorde min äldste broder och farvis hed mat på morgnarne till en förgårdsmästare Block. Vi gjorde i flera år med det från 10-13 års ålder. Sista sommaren jag gjorde i skolan pågjorde jag med en byggeni utkörsen med

äl. Det var det första siktade året
jag hade. 75°e om dagen fick jag
och det var förr en hel dags, sju
fr. 7 till 7-8 på kvällen, men bara 3 dagar
i veckan. Förstintet sätta jag i
behåll, fast jag var, jag fick köras
nogot jag behövde förr hem. Vi kom
hem sent på kvällarna förr han jag
äkte med hörjönt under näst
gökar' och rykte om sådant och
Det var sällan vi kom hem i tio
till kl. 6. utan det blev v. 7-8 tim.

Det var 1907 och en regnig sommar,
så vi var alltid blåta. Det efter sluta
de jag skolan och därpå var jag utkande
förr en springdag några månader. Det
ordnade mitr hon hitt mig som var på
arbetsförmögeligheten. Sedan blev jag

späck på i Håkan Ohlssons byggnad.
 Vi mötade städet här hos Fred-
 gårds mästare Block, och vi föde
 där extra arbetet hos honom. Vi behöv-
 de extra frägdjänt från att få spel-
 tektioner. Vi före tag pengarna
 till att finansiera det. Vi gick och
 spelade hos en gammal skomakare,
 som hette Jakob Nilsson på Tome-
 gatan. Där var många pojkar, som spe-
 lade förl hos honom. Förstahands
 mötade vi föder men sörmidag om
 förl i egena. Vi gick engående
 sedan i ungefär tre år. Sedan ut-
 viklade vi det själva vidare. Redan
 under skoltiden spelade vi två på
 festen f. ex. köllaps, just det var
 på släktfesten mest. Det var

vals, polka, hambo, masurka och 'röra'
eller galopp. Tantotis' kallades en
par dans, det var en slegdans, som
liknade schottis. Så var där 'prins-
serpolka' som de g. de framdele kallade
i, och det var också en pardans.

Höllerängen hörjade på gamla
annars så svårt att få plats på en
konservfabrik. Det var en bysk, som
kom under första världskriget. Under
sommarens arbetares mängd där alla
förfäder var rätt god. Under tiden
hörjade komma si i mitt där. Så
fanns där en bleckvassfabrik där
många ungdomar sökte sig. Där be-
hövde de ju inte gå i lära. Förr
hade de bleckburkar som emballage
till allting, f. ex. gratt målade para-

mell verkar. Denna fabrik låg uppemot
norr. Men jag körde inte, att skolan låg
med blida ögon in, att de tog arbete
åminstone inte. Bleckvarufabriken.

Det var jämnen fabrikens arbete och längs
arbetsförl denna. Så det seg de helst
med, att de arbetade där. Men de fä-
nade bra där ungdomarna. Skolan
seg helst, att de tog plats som spring-
pajkar i någor uppläs, fast där var
mindre betalt. Det ansågs redan då
att motgåen var inget vidare för barn.
Där fanns d.s.m. kallorlatader i dessa
fabriker. Försladerna tydelse nog i regel,
att de kunde gött vara där hem bild
på förfäders skull. Men många
skamades fina att tala om, att de varit
i 'Bleckars', som fabriken kallades.

Så smörningarna flyttade den till Malmö.

Till dund för jag den kom o. 1905.

Vi pojkar hade inga regelbundna sys-
ter i hemmet. Men ville aldrig vi skulle
lyfta till. I det händelse bärorna till, för
det var inte karta göra.

Vi kallade alltid
vissa fräldar för far och mor. Men den
fanns även dessom sade mamma och
pappa, men det var nog mest i ives-
klassen eller uppstigningar & -ex. från
Göteborg. Men skänningar använde al-
solut bara mor och far. Tillsammans
med kamrater häntde det vi drog till
med farsan och morron. Sedant
slang kom förtjigt och man tände det
i skolan. Men man fick akta sig för
att säga det till dem, det gick absolut

inte förrig. Du sade vi heller aldrig
nägans i till dem. När man hörde
det första gången, blev man mycket
förvirrad, men jag hörde det aldrig, när
jag var britten. Det står en på något
slutt, när man blir åldre och hörde
det. Min fru åldrar sade Du kall
varandra eller från namnen. När de
talade med bekanta om varandra
använde de också förnamnen. När
vi pratar skulle tillkalla bekanta till
familjen istället för vana mycket förtro-
iga, vi skulle helst troga! Men däremot
använtes mycket till åldre mor-
sister. S. s. Mor Oloppson. För att hona
sa Du och från namn till bekanta. Till
släktningar sa vi alltid moster, morbar
fatter, farbor, mormor osv. Menas

ha inte fått förnamnet, utan sa f - el.
vara moster. En tid bodde en mor-
bon, som var montös hos oss. Han
hade ett tag ett fördant arbete, så
hann förlorade sin hand. Han var myc-
ket kroksig, det var i regel alla mon-
tösen. Vi spelade ofta kort, när han bod-
de hos oss. Det var Grader Dam,
måns, jag. De där montöserna var
regel mthja sällskapsmännen hos, för
de hade i regel vistit uti olika resor
mycket. Han bodde 1905 eller 1906 hos
oss ett par månader. Senare tog jag
hem honom i Hjularöd och på åtta
dag var uti han srig här i Lund och
blev just anställd. Han fick betala för
mat och husrum, men han betrove
aldrig x hjälpa till med något i hemmet.

Det var mor, som skötte oss i hufga om
allting s. ex. mot passning' oss.
Vi hade barn körda. Den var hög
och stora hjul och en gammal dags
korg, som vi låg i. Bådana var rätt
så allmänna, häs vi hoddle. Det var
ju trutget, att barnen fick komma
ut någon ging. Det var ju mera, som
givit ut med barnen. På söndagarna
var mannen med i bladet, men jag
kan inte emna mig, att de någon
sin drog barnvagnen. Det var inte
populärt, att mannen blandade sig i
skidant. Della ryktor var starkt ar-
gränsade. Det var mor, som först
uppfostrade oss barn. Fars tid föddes
inte sådant. Men far var intresserad
av oss och lade sig vinn om ägna

tid åt oss på söndagar. Han gjorde leksaker till oss. Han var mycket hänsynslig. Bl.a. gjorde han en gång en slags karusell kvar man sågå, som gick runt med vinden. På den stod hästfigurer, som han gjort, och när den gick runt sätta plaxade gubbarna ned av marna. Denna stod på ett rö. Sådant kunde min far göra. Direktören på byggnadens ^{hans} Baum plockade i de bana leksaker, och när de blev gamla så kom de ned dem till pannrummet för att bränna upp dem. Han hade sagt till far, att om das var något han ville ha, så förla han det. Hans son var mekaniskt intresserad, så en gång kom min far hem med en leksaksångmaskin, som

Kasseraats och den lagade för uppgrävning.
En ljusbilds apparat, som kasseraats, före
kann ene ände. Den bestycktes framförs
fotager i lärpan, och så sättes fröden
in i ett förstörningsgålas, och så blev
där en bilden bild från väggen. Sådana
började de med fotografi. Far hade ett
10 tal bilder till den, som också hade
kasseraats. Far stod här i särskilt
gurust hos den här kaptemen. Far
var särskilt nöjd om att haun och
hette ofta medloss. Så givande han
till denne ångmaskinen en förbindelse
med en rem till en karusell, så
drog ångmaskinen den runt. Det
var en bilden rund hästsva med små
hästfigurer på. Innan vi plockade upp ång-
maskinet var det väldigt sprängande.

Där var en liten behållare med den
naturliga grut i. Så var där ett runt
hål ner och där sattes en bomulls-
kuss, som vi sedan satte pär på.
Och så var där en liten vagns behållare.
Och det var nästan olik grun-
nande, när de flesta varjade striga.
Djursbildsapparaten var också fördig.
Vi gav sätter de olika bilderna egna
namn. Jag minns, där var bilder från
vad som hänt i tiden. Det var
bilder från en förrättarhistoria, som
hört uppe i Hälsingland. Där var tre
förrättare, och de fick sedan häs
fölle namn: Pila Britta, Åkerberg och
så en fledge, som jag glömt namnet på.
Det var en modrhistoria, som uttalades
i många år. Bilderna var på glas.

Så var där någon bild från Askunge-sagan. Bilderna var f.o.m. förra gäde.

Till både nytta och nöje gjorde nun far själva bortar f.-x. klädesbortar. Det var bara till oss själva. Jag för han kunde f.o.m. bula och klädna skor självt ibland. En del sådana här småsaker gjorde han på jobbet, för han sade till övernär hon passade maskinerna. Han snygde hukkniven också, minns jag. Sedan gjorde nun far 'sockaskos' till oss och osv. Det var varma morgonskos och föddt sig och så lade han läder under eller födder filtunder.

På den läden låg agan i luften. Niven den småskede kunde få sig en 'herring'. Det hände till då.

Tålamållet brast hos järnäldarna, och då
fick man en uppställning, det var inte
fråga om något annat. Men det hänt
de inte ofta i var sannig. Och rika-
de vi ut för något sikt. Ek. slog i
sönder en mäta, där fick vi beträff-
ning. Det hände till ordningen i alla
arbetarfamiljer. Det var väl svårare
att uppforska barn på den tiden. Men
jag får säga det, att det skedde inte
många fällor i mitt hem, fast det hände
till ordningen om vi var dumma eller
inte led! Det var både mor och far,
som kunde ge oss en öförlit, beroende pa
vem som blev ang på oss och fanns
till hands. Det var ganska vanligt, att
barnen skrämdes med polisen. Men även
vi barn tyckte nog, att det där med

Vestaffning hörde till då och där omvänt varit dumma! Men det var i skolan jag fick hat till vestaffning, för där slog läraresna över barnen och de inte fattaade vad de skulle göra sig fort nog eller rätt. På den tiden var det oft effektivt sätt, att varna barn för att vara dumma, med att 'shocka dig för polisen'. Barn hade absolut en väldig respekt för polisen på den tiden. Kanske berodde det på dess ungar med dessa imponerande, kunga hjälter, som de var både sommar och vinter. Och vi hade de sabel också. Någon gång kunde man se vidande polisens adlusa. De var inte här idag utan, det var s.k. länsfalsaler, som skulle ut på landsbygden och kanske

snappa von någon bland buffarna. Då
kom de alltid ridande till det här
och mellan sig kunde de ha en
vä-ke buffare, men de måtte gå.
Kanske flera mil, de stodbara.
Annars skrämdes inte vi barn med
någon, fast det hörde ju till att vi
var borte sådala för sotarna, där de
alltid var så sotarta. Men var alltid
läte på sin valf mot dem, nära de
horn. Men för i övriga skrämdes inte
oss med dem, utan det var vi själ-
va, som sydöste, de var inte otäcka.
På kvällarna var vi i regel alla hem-
ma och den hämpta syselsättningen
var händlingslösning (yp. pågående
intervju!), där var inte så mycket höb
över. Men efter hand vi blev äldre

ville vi läsa böckes delar. Men min vok
för tyckte inte om, att vi låtte fös
länge, för lyset skulle släckas och
vi skulle upp tidigt på morgonen.
När vi blev äldre ville vi använda
ibland små fotogenlampor bedrivit
sången, men för länge ville vi inte
lägga och läsa. Det var inte med
vilda ögon på försynhet roman-
läsning bedrivit skollässningen. De
tyckte, att det var ett förfärligt sätt.
Men vi lärde ändå och ibland blev
det i smyg. Men far var ju hänsyns-
full till oss personer vi blev äldre ville
han mer tid för sina intressen. Han
kunde sätta och placera skor el. sätta
'socka skor', som bl. talat om förr.
Han hade alltid något att syrka

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

med på kvällarna. Men när vi var
minst tre var där nog med att passa
oss och ju oss i sång för mör var
det vanligaste ju stumpprickning.
Någon gemensam syselsättning före-
komm inte. Vi pratade alla hiphett
med varandra och mina föräldrar
såg del i våra syselsättningar. Och
så var mina föräldrar alltid intes-
serade av nåttiké och följde med och
diskuterade vad som hänt, när
de läste tidningarna. Under vintern
gick vi i regn till sång vid flickan
eller på sommaren vid 10 på kvällen.
Nag minns att vadra sommartid kvällar
till vi inkallade då, och det var
inte så roligt alltid, då andra
barn kanske inte varit ut längre.

Det höll de stegut på, när vi var yngre.
På lördag kvällen kom där oppa
grannas på besök, och dei skulle det
vara litet extra festligt och bjudas
lite om gruborna tog upp sina
brännvinslaskor, det hörde till.
Men min far var mycket återhåll-
sam på det området. Han lät dem
aldrig få mer än högst två rupsar
var. Sedan gick de kärleksväldare
till någon annan och fick mer. Min
far gick sällan med! Han var mest
hemma och var liksom en dragan-
de man, allt de kom till honom.
Han hade förmågan att kunna kon-
versera, om det har jag hört senare
detta. Och det var härligt att sitta
alla fyra på dem. d'högre utflykter

var sparsamma, i regel gick de bara
ut till Monumentet på söndagarna
med mat korg och spelade klot och
lekte med barnen. Det var Höle-
vängarnas plats. Vid längre utflykter
kände vi ika till Alnarp. Någon
sällsynt gång var os vid Rö kyrka
kyrkan på söndagarna. Det var
för att en annan familj bad oss
gästa dem där. Men till Monu-
mentet gick de upp, när det var
vadert vädar. Vi hade inga släk-
tingar, som bodde i Lund. Moran
och morfar bodde i Holm by. Så
hade jag några kusiner i Flyinge
och i Östra Torn bodde En farbro
till mig. Det blev ju inte så ofta
vi till sikt att besöka dem, men några

gånges om icet blev det förstöss. Speciellt när de hade hösttak var det där på 'höstafesten'. Det var nog fler gäster, men jag var så liten, så jag minns inte likhett. Hos min morfar i Holmby brukade vi alltid ligga över och där kunde ej vara en vekta ellers tvärt, vi barn och mor och far över lördag-söndag. Och sedan kom de och hämtade oss. Hos min farbror låg vi aldri över. Det var ju inte långt att gå. Så kom de och hållrade på oss. Men om de låg över, var det bara för en natt. Vi hade ju iste plats. De hade häst och skjuts och kunde i segel hem på kvällen. En farbror skulle ju fören tiden tid ha oss.

som vi talat om, men annars beröde
inte släktningar hos oss. Min mor
förförlorade levde i små omständigheter
min min farbror i Östra Torn var
relativt välvälgad. Min morfar hem-
föll bte åt syster och förlorade nog
en del egendom. Men han kunde
verat ha utövta hustru. Han hade
ett väldigt minne och kunde berätta
i timmar förs. Det var oftast
ställe de beröde på, bte större års
eft förs. Senare systerade han med
sten fasthetens dels. Min mor hade
fem syskon och en av dem bodde
hvar och hjälpte till i förförla-
hemmet. Min far umgicks nio-
ket med granarna. Grepet körde
de en och en fört att snaka lite.

Och så kom mamma förra för att prova
lite. På kyrkga bygden inför var tillkom-
ta. Och vackra sommarkvällar gick
de ut och stod och språkade. Ut
från alla varna med olika lyssna till
discussionsrättena. Och som hörjare
sagts var det vanligt med lektioner
på söndags förmiddagen också. Till
suppen de där flickor var det mycket
vanligt på den här hörjan, att de fick
en sockerkubit ~~till~~, som de tog
efter suppen. Det hörde till med
något tilltugg. Annars kunde det
blif en födelsebit. Men unga idas med
grannfamorna. Så hade de en familj
som de unga idas fåte närmaste med,
det hörde till. Då blev det, bland
gittern, där vi barn också var med.

M. 16612:203.
ACC. N:R

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

De bodde först i Höllenvängen men
förflyttade tillbäck till kors-
taket med dem. Och vid varia
bijundningar hade vi sällan med
vannläkar särskilt part lekar och
även de övriga deltagen ibland. Denna
familj förflyttade till huset på hörnet
dåna Torgmötet - Adelgatan. Det
höger där än idag prästers biskadant
Flera är nu råd varav bijudna till fö-
tjeffons dagen, och då stod vi och
förflyttade från dessa skyängor mellan
spjällarna in på Kulturen. Och jag
minns, hur Karlin gick i spetsen
och viajade med härlig stämma.
Så var där en familj - plan Bruggeviert
som vi ungdomar med. Si kom
grann ju mera in i land en och en.

och tog en få kaffe. Så hällde ju
styret på att blanda den som varit
tade på kaffe. Då förfärlade de
ju mer än en dag. Red familjer
na i samma hus var det gott fös-
pållande, och de kom bra överens.
Bla var ju i hela Ula på den här
Några barn kallas förekom inte. När
man hönde talas om det var det
blad över klassen och någon sång såg
man barn samlade i deras härd
gårdar. Fackföreningens inspektörer
deltog vi alltid i, det var de första
större festen vi var med på. Så gick
vi ju tidigt med våra föräldrar till
Folkelets Park och ibland gick vi med
någon annan familj eller kaffade
arbetskamrater eller vänster däss.

På denna tiden besjöade de första cyk-
larna att dyka upp, men de var inte
knepiga att behärska, för man måste
ha handbroms på dem. De var des-
härst dyra. Min bror köpte en fö-
ring. 350-400 kr., det var för många
est hel års löön. Men många på landet
sökte köpa en fö att kunna komma
in till stan eller komma på nöjen.

Börjaans inte i min tidigaste barndom.
Det första jag hörde tales om var
'levande bilder', det kom först sjö-
radiot till Folkbets Hus. Min far del-
tar var också här en gång. Då
var där en som stod och drog med
en vev och jag hör, det var Polinom
Guse. Men jag skulle ju, att den
första biografen kom o. 1910-12 och

då hadde de barn föreställningar på sön-
dag e. m. Men då visdde de Gur-
villeren lika mycket som levande bilder.
Man körde, att först kostade det 10 öre
och sedan 25 öre. Och det var
spännande för oss barn. De spelade
då barn kort filmer en 5 st. under
1½ tim. läng. Teater var mycket
sällsynt. Minna försödar har sagt det
varas amatördikter, som ibland spre-
kade i Folkets Hus, någon sakroynt
gång var de där. Konster fäckom
inte. Cirkus var det nöje, som slo-
vast. De kunde hänga flera minuter
om året i röckelset här i dund.
Men de senare har haft auktioner.
Men hade de till sitt hus också, när
där inte var cirkus, fölndes Röd-

Klubb. Dåt gick hika mycket vacker
som barn! Det var vanligt fallas
stora näje. Prägat löste sju stenplat-
tigteller på hyllan längst upp, men
de var ensamma där. Dåt fanns
stora stallar förs djuren. Där var även
menagener, som kom dit, förr allt
före visa vilda djur. Det fanns så-
dana, som reste omkring ^{väla} (pryda)
t. ex. lejon, tigrar och elefanter.
Jag minns ett, som heter 'Hem-
bergs' menager. De upptäckte
detta med t. ex. dicerade lejon.
På cirklus var det mest lagt an
på hästar och clowner. En av de
förlsta cirklusar jag såg var en danske
som heter 'Oskar Madigan'. Oskar
upptäckte själv som clown och sköt med

revolver så potatis regnade. Elveröd Madigan, som eg. hette Hedvig Genesen lär ha fötts här i den. Visan om henne sjöngs i min barndom. Den såldes som lyckobev av positivhålare för 12 öre för jag. Det var en man, som hette Saxon och som sedan blev redaktör för tidningen 'Söningsmannen', som skrev den. Vi lärte inte den. Men i min barndom
 mera religiösa bygder i Västergötland
 lärdes Hdmingen av arbetare. Den
 var emot alkohol, tobak och ngt.
 religiös och även edukare föll Kun-
 de lämna bidrag. Minä förlorar
 gide inte på danser och inte heller
 vi präktar. Vi gick aldrig på offent-
 liga danser utan ågnade oss mera

ät föreningsliv, och det var mera sällan
dås vart dags. På den tiden hörde det
inte heller precis godt som att bryga
dansar förs tidigt. Det var synd om
de som var lite mera blyga på den
tiden. Skridskoåkning kom os
nästan tidigt i kontakt med, förs
dås var en damm där uppe vid
Kornamentet, så dås skulle alla vara.
Det fanns tre olika slags skridsko
på den tiden. Det var 'spisslöpare'
som var spetsiga fram till, och så var
det 'rundlöpare', som var runda upp-
 till, och i den det 'skruvskridsde',
förs de kunde man skriva på, men
de andra kunde man bara spänna
på med remmar. Har härst
är spända, så åkta de nästan alltid

av ända. Man hade sina vanliga skor.
De första jag hade var skidskor.
Det brukade man böja med fria
satt siktigt fast, sedan hade jag
sparslöpare. Man köpte dem i
garnboden. Jag var nog ung. Där
när jag böjade och höll på så länge
jag gick i skolan. Man hade klassen
skridskor och då ikke vi vid Päl-
sjö, där Tekniska Högskolan nu ligger.
Där låg Päljö Tegel bruk där alla
där var djupa dammar, varifrån de
hadé brukit leda, och där inte var
skridskor under skoltiden. Några spel
förekom inte vid skridskotidningen.
Men däremot var oft här av läsarna
fina på figuraikning. Det var myc-
ket fin modet just då. Skidor åtke